

Arrest

nr. 314 884 van 16 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN De Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Blijkens het verzoekschrift verklaart de verzoeker de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het jaar 2006.

Op 13 januari 2022 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 februari 2023 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 25 juli 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U, O. A., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Qalay Muslim (district Kabul, provincie Kabul). U woonde daar vanaf uw geboorte samen met uw beide ouders, 3 jongere zussen en uw jongere broer. U ging tot de 10de klas naar school in de Safiullah Afzali Lesa. Uw vader werkte in een ver verleden, in de tijd van Najibullah (tussen november 1987 en april 1992) voor de overheid. In de jaren '90 ontvluchtte uw vader Afghanistan, naar Pakistan. Nadat hij terugkwam, nog voor uw geboorte, begon hij een zaak waarin hij autodelen verkocht. Hij breidde zijn zaak uit tot hij 4 winkels beheerde. Uw vader was daartoe een partnerschap aangegaan met N., die een leverancier was van autodelen en daarvoor stukken importeerde uit Dubai, Torkham en Kandahar.

Het partnerschap met N. liep stuk in 2018 of 2019, toen uw vader ontdekte dat N. facturen vervalste en uw vader aldus zowat het dubbele aanrekende voor de stukken die hij importeerde. Uw vader zegde toen het partnerschap met N. op. Uw vader beheerde sindsdien 3 winkels, en stond de 4de af aan N. Echter wilde N. meer geld krijgen bij deze scheiding, omwille van alle tijd die hij in het buitenland moest doorbrengen voor de import van producten. Sindsdien zinde hij op wraak.

Kort na de machtsovername kwamen de taliban naar jullie huis, om het te doorzoeken naar wapens. Hoewel er geen wapens in uw huis waren, waren de taliban er van overtuigd dat uw vader wapens in het huis verstopte en samenwerkte met de vorige overheid. Dat was immers hen ingefluisterd door N., die veel macht had binnen de taliban. Omdat de taliban de gezochte wapens niet vond, beslisten zij uw vader te arresteren en mee te nemen voor verder onderzoek. U ging vervolgens samen met de rest van het gezin bij uw oom langs moederszijde W. wonen. W. schakelde dan een Pashtounse vriend van hem in, A., om de vrijlating van uw vader te bewerkstelligen. Nadat uw vader 8 of 9 dagen door hen werd vastgehouden, werd hij om onduidelijke redenen vrijgelaten.

U vertrok enkele dagen later, in september 2021, samen met uw gezin uit Afghanistan. U raakte van uw familie gescheiden in Iran. Uw gezinsleden zaten allen in een andere auto dan u, toen zij door de politie tegengehouden werden en gedeporteerd werden naar Iran. Toen u uw vader enkele dagen later sprak per telefoon zei hij u dat u alvast verder kon gaan. U bereikte België op 12 januari 2022 via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Polen en Duitsland. U diende te België een verzoek om internationale bescherming in op 13 januari 2022. Uw vader wisselde van smokkelaar en trachtte tevergeefs weer met de rest van uw gezin de grens met Iran over te steken toen u zich in Bulgarije bevond. Vervolgens woonden zij bij uw tante langs moederszijde in Herat, waar zij bleven tot mei 2022. U sprak uw vader voor het laatst op 15 mei 2022. Toen vertelde hij u dat uw tante langs moederszijde bang was dat de taliban, die huizen aan het doorzoeken waren in Herat op zoek naar wapens, problemen voor haar zouden veroorzaken als ze uw vader zouden vinden. Uw vader zou kort daarna met de rest van het gezin een 3de poging wagen om de grens over te steken. Sindsdien hebt u, noch uw andere familieleden, nog enig nieuws van uw familie vernomen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw taskara en uw vaccinatiekaart, een Belgisch schoolrapport en een referentiebrief van uw leerkracht (alle origineel gezien).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 13 januari 2022) immers aan geboren te zijn op 31 juli 2006, en verklaarde uzelf dus amper 15 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 25 januari 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 25 januari 2022 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van de Dienst

Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ dd. 17 juni 2022) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (dd 21 februari 2022), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met N. en de taliban.

Daarbij dient eerst te worden opgemerkt dat alle problemen op basis waarvan u Afghanistan verliet voortvloeien uit het zakelijke dispuut tussen uw vader en N. Dat die laatste binnen de taliban invloed en macht kon uitoefenen waarmee hij u en uw familie wist te raken, vormt een belangrijk element binnen uw asielrelaas. Echter bleek volgens uw verklaringen dat de doorslaggevende factor voor uw vermeende vervolging door de taliban was dat N. "zijn wraak wilde nemen" op uw vader voor het stuklopen van hun partnerschap (NPO, P.7). Hoewel de taliban dus onrechtstreeks ook in uw problemen werden betrokken, is het belangrijk te benadrukken dat de oorzaak van de problemen waardoor u Afghanistan verliet het zakelijk dispuut tussen N. en uw vader is, hetgeen een burgerrechtelijk conflict betreft. Zulke burgerrechtelijke disputen vormen geen grond voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, op basis waarvan het vluchtelingenstatuut wordt toegekend.

Bovendien waren verschillende van uw verklaringen omtrent deze problemen met N. en de taliban weinig geloofwaardig. Vooreerst is het bijzonder merkwaardig dat u pas voor het eerst in uw hele asielprocedure tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelde over N. Aangezien u zich bij uw asielaanvraag aanmeldde als minderjarige, hetgeen uit een volgend leeftijdsonderzoek overigens onterecht bleek (zie supra), werden u bij die eerste aanmelding meteen enkele vragen gesteld. Tijdens dat korte interview haalde u aan dat uw Afghanistan verliet omwille van doodsb bedreigingen vanwege de taliban ("Motif de l'immigration en Belgique", MENA-fiche P.3, zie administratief dossier). Opvallend genoeg vermeldde u nadien nergens nog dat u of uw familieleden doodsb bedreigingen zouden ontvangen hebben van de taliban doorheen uw hele asielprocedure. Toen u bij uw interview op de DVZ gevraagd werd om een kort overzicht te geven van alle feiten die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan, had u de samenwerking van uw vader met N. evenmin vermeld (vraag 5, vragenlijst CGVS, zie administratief dossier). Nochtans bleek uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat N. de absolute spilfiguur is in uw asielrelaas. Deze bijzonder tegenstrijdige verklaringen doorheen de verschillende interviews van uw asielprocedure ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielrelaas danig, temeer deze verklaringen om de essentie van uw asielrelaas draaiden.

Op het CGVS beschreef u N. als "een zeer gevaarlijk en machtig persoon. Als hij het wilt kan hij de taliban vragen om mijn vader te doden" (NPO, P.7). U gaf aan dat het N. was die de taliban op uw huis had afgestuurd, om daar naar wapens te gaan zoeken: "Hij zei hen dat mijn vader met de overheid werkte en dat we wapens hadden" (NPO, P.7). De taliban kwamen daarop naar uw huis, waarbij ze documenten vonden "van mijn vader van toen hij voor de regering van Najib werkte" (NPO, P.6). Hoewel Mohammad N. zijn presidentschap eindigde in april 1992 (blauwe map, zie administratief dossier), beschouwden de taliban deze documenten van uw vader schijnbaar als een belangrijke vondst: "Toen begonnen ze mijn vader te slaan, en dan zeiden ze hem dat hij tegen hen had gelogen en dat hij voor de overheid had gewerkt. Ze zeiden dat hij wapens had en dat hij die moest overdragen aan hen" (NPO, P.6). Aangezien er geen wapens in uw huis waren vonden de taliban er ook geen (NPO, P.7). Toch werd uw vader meegenomen, omdat de taliban oordeelden "dat hij ontkende, maar dat hij toch wapens had en dat hij die ergens verstopt had" (NPO, P.6).

Hoewel de taliban uw vader tijdens zijn gevangenschap "continu vroegen naar zijn werk", en hem vertelden "dat ze wisten van een zeer betrouwbare bron dat hij recentelijk voor de overheid had gewerkt", werd uw vader na minder dan 10 dagen vrijgelaten (NPO, P.9). Nochtans had uw vader steeds alle aantijgingen van de taliban ontkend, hetgeen de taliban niet aanvaardden, en waardoor ze hem sloegen (NPO, P.9). De op wraak beluste N. had de taliban op uw vader afgestuurd, en die vonden op hun beurt elementen om uw vader te vervolgen. Desondanks kwam uw vader gewoon vrij, ogenschijnlijk zonder verdere straf. Toen u werd gevraagd waarom uw vader werd vrijgelaten, bleef u het CGVS een antwoord schuldig: "We begrepen niet waarom mijn vader vrijgelaten werd [...] Mijn vader begreep ook niet waarom hij vrijgelaten was" (NPO, P.9). Het verloop van deze vermeende vervolging van uw vader door de taliban is bijzonder merkwaardig. De taliban tilden namelijk erg zwaar aan uw vader zijn werk voor de overheid van Najibullah. Daarnaast wilde N., die veel macht had binnen de taliban en hen indien gewenst uw vader kon laten vermoorden, wraak nemen op uw vader. Het is in die context allesbehalve overtuigend dat uw vader zomaar vrijgelaten werd, en dat hem voorts niets werd aangedaan met uitzondering van het ondergaan van potige ondervragingen.

Daarnaast kan u ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. U weet niet of de taliban of N. uw familie nog is komen opzoeken na jullie vertrek uit Afghanistan. Hoewel u nog in contact bent met uw oom langs moederszijde W., vroeg u hem niet naar nieuws hieromtrent (NPO, P.10). U legde uit dat W. niet wilde dat u naar iemand anders buiten uw familie vroeg, "omdat dat anders meer problemen voor hem zou creëren"

(NPO, P.11). Aldus mocht u niet naar N. of de taliban vragen. Nochtans is Wahidullah ervan op de hoogte dat u in België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en hielp hij u hierbij ook door u documenten op te sturen (NPO, P.11). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat uw familie u niet eens per telefoon zou inlichten over de verdere ontwikkeling van uw problemen met N. en de taliban, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen. Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Dat u hier niet over mocht vragen via de telefoon omdat zulks problemen zou opleveren voor W., is allesbehalve geloofwaardig. Voorts doet een dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt ze in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw asielaanvraag bevat nog vele onaannemelijke verklaringen. Zo gaf u aan dat N. zijn beweegredenen om uw vader te vervolgen hun oorsprong vonden in het slechte einde van hun partnerschap, waarna "vader vermoedde dat N. nu zijn wraak wilde nemen" (NPO, P.7). Dat partnerschap was als volgt ten einde gekomen: "Hij [N.] bracht voorheen dingen naar de winkel, vanuit Torkham, Dubai [...] Hij importeerde dingen van daar. Hij toonde mijn vader valse facturen en vroeg zo de dubbele prijs voor zijn spullen. Op een dag kwam mijn vader dit te weten. Iemand anders kwam de winkel binnen en toonde mijn vader de originele facturen, zeggende dat zijn partner de facturen was vergeten. Toen mijn vader de facturen zag, zag hij dat zijn partner hem bedroog. Zijn partner verdubbelde de prijs en vervalste facturen. Mijn vader beëindigde dan het partnerschap" (NPO, P.7). Hoewel uw vader dus duidelijk bedrogen werd door N., gaf hij toch 1 van zijn 4 winkel aan N. Nochtans was het uw vader die "gewoonlijk in de winkel werkte" en N. die "de delen voor de auto's aanbracht van buiten" (NPO, P.8). In die zin heeft uw vader deze scheiding vergevingsgezind en vrijgevig afgehandeld. Desondanks "vroeg N. meer geld", maar uw vader zei begrijpelijkerwijze "dat hij hem niet meer geld zou geven dan hij had" (NPO, P.8). Vervolgens waarschuwde N. "mijn vader dat hij zijn eigendom verder zou afnemen, en dat hij het daar niet bij zou laten" (NPO, P.8). Dit door u geschetste beeld van N. is weinig geloofwaardig. Zo is het weinig aannemelijk dat N. na te zijn verklikt geweest door een derde persoon, zo veel moeite zou doen om wraak te nemen op uw vader, hoewel hij zelf duidelijk in fout was, en uw vader bovendien vrijgevig was geweest bij het beëindigen van hun partnerschap.

Voorts is het opvallend dat de taliban uw vader hardnekkig zouden vervolgen. Enerzijds doorzochten zij op aansporen van N. uw huis voor het vermeende bezit van wapens. Echter werden nooit wapens in uw huis gevonden, aangezien er zich geen wapens bevonden (NPO, P.7). Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw vader vervolgd zou worden voor wapenbezit, wanneer er nooit wapens in zijn bezit werden gevonden. Anderzijds werd uw vader verdacht door de taliban omwille van zijn werk voor de Afghaanse overheid ten tijde van het presidentschap van Mohammad Najibullah. Hierover dient echter te worden opgemerkt dat ten tijde van zijn vermeende vervolging door de taliban, uw vader al minstens 29 jaar geleden met dat werk gestopt was. Dat de taliban uw vader hiervoor zo hardnekkig zouden vervolgen is dan ook allesbehalve geloofwaardig.

U legde ook over uw vertrek uit Afghanistan zeer bevreemdende verklaringen af. Zo zou u uw reis met uw hele gezin hebben ondernomen, maar raakte u van hen gescheiden in Iran. U werd bij de rit tussen de steden Bam en Kerman in een andere auto dan uw familie gestopt door de smokkelaar, omdat "die auto vol" was. De auto waar uw familieleden inzaten werd vervolgens "door de politie tegengehouden" (NPO, P.12). Hoewel de afstand tussen beide steden minder dan 200km bedraagt en de rit slechts enkele uren zou mogen duren (blauwe map, zie administratief dossier), duurde het vervolgens "tussen de 4 en 6 dagen" eer u weer contact had met uw vader (NPO, P.12). U zei dat u "wachtte tot zij me contacteerden" (NPO, P.12). Waarom is echter volstrekt onduidelijk: u had immers zijn telefoonnummer (NPO, P.14). Waarom u ervoor koos te wachten op een telefoontje van uw vader, eerder dan hem zelf te bellen, is dan ook een raadsel. U hoorde van uw vader dat uw familie was onderschept en gedeporteerd naar Herat, en dat u zonder hen verder moest. Ook deze beslissing is bijzonder opvallend, aangezien uw familie duidelijk voor ogen had om weer de oversteek naar Iran te wagen.

Die 2de poging van uw familie om de grens over te steken ondernam uw familie pas toen u reeds in Bulgarije was, rond oktober 2021 (NPO, P.13). Deze poging mislukte ook, waarop uw familie wederom naar Herat werd gedeporteerd (NPO, P.7). Uw familie verbleef toen bij uw tante langs moederszijde, die in Herat woonde. Daar bleven ze tot mei 2022, toen ze noodgedwongen een 3de poging ondernamen om de grens met Iran over te steken. De taliban waren in Herat immers huizen aan het doorzoeken naar mensen die voor de vorige overheid werkten, of naar wapens (NPO, P.12). Uw tante had daarom gevraagd aan uw familie om weg te gaan. Het is echter onduidelijk waarom deze huiszoekingen van de taliban problematisch zouden zijn voor uw tante: immers werkten uw familieleden niet voor de vorige overheid, noch hadden zij wapens. Het is anderzijds opmerkelijk dat uw familie zo lang bij uw tante in Herat verbleef. Immers wilde uw vader hoe dan

ook “niet meer blijven en Afghanistan verlaten” (NPO, P.13). Dat hij in die context toch 7 maanden bij uw tante in Herat verbleef is weinig aannemelijk.

Hoe dan ook verklaarde u dat uw familie in mei 2022 een volgende poging ondernam om de grens over te steken. Sinds u uw familie sprak op 15 mei 2022, en zij u zeiden dat ze omwille van de huiszoekingen door de taliban in Herat een nieuwe poging om de grens over te steken zouden wagen, hebt u geen enkel nieuws meer van hen (NPO, P.11). Jullie hadden merkwaardig genoeg geen afspraken gemaakt om het contact te herstellen mocht er iets mislopen, “omdat we niet dachten dat we ooit gescheiden zouden raken, of dat we elkaar niet zouden kunnen vinden” (NPO, P.13). Deze uitleg is volstrekt ongeloofwaardig, aangezien u al gescheiden was geraakt van elkaar in het verleden en u dus alle redenen had om manieren te bedenken om het contact te herstellen indien er zich problemen voordeden. Dat het uw “enige hoop is dat zij mij op een dag vinden”, omdat u geen manier hebt om hen te vinden is dan ook allesbehalve overtuigend (NPO, P.13). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw verklaringen over uw gezamenlijke vertrek met uw familie allesbehalve geloofwaardig zijn. Dat u over uw vertrek uit Afghanistan dergelijke onaannemelijke verklaringen aflegde ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten slotte haalde u nog aan dat er bij een terugkeer naar Afghanistan een bijkomend element problematisch voor u zou kunnen zijn: “Mijn mindset is anders van die van de taliban” (NPO, P.16). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar het extreme gedachtegoed van de taliban op vlak van religie en vrouwenrechten, en u daarbij aangeeft dat “iedereen het recht om hun leven te leiden” heeft, al dan niet op religieus vlak, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

U stelt dat u verwesterd bent omdat u geen moslim bent “op de manier dat de taliban dat wilt”. U verduidelikte op vraag van het CGVS dat zij afdwingen “dat mannen baarden dragen en zichzelf zoals hen kleden”, en dat zij voorts “beslissen met wie je contact mag hebben” (NPO, P.16). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat een Westerse levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De Belgische schoolrapporten, alsook de referentiebrieven van uw leerkracht, duiden louter op uw huidige, succesvolle schooltraject in België. Hieruit kan geen vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan worden afgeleid.

Uw taskara en vaccinatiekaart zijn louter indicaties van uw identiteit, een element dat in bovenstaande beslissing niet ter discussie staat. Er dient hierbij te worden opgemerkt, dat de data van deze documenten tegenstrijdig zijn met de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd na uw aanmelding bij de DVZ (zie supra), zoals reeds summier werd besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze documenten kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de “COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en licht dit als volgt toe:

"Voormelde wetgeving vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk.

Het CGVS is volledig ten onrechte de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus, omdat verzoeker zogenaamd tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Zo meent het CGVS derhalve dat verzoeker zou gelogen hebben over zijn leeftijd, hoewel het CGVS duidelijk op de hoogte is dat in Afghanistan meeste kinderen niet meteen na de geboorte worden geregistreerd. Dit werd in het rapport van COI 2019 aangaande Afghaanse identiteitsdocumenten in rapport: Tazkera, passports and other ID documents, uitdrukkelijk als volgt vermeldt:

"6. REGISTRATION OF BIRTHS

The registration of births is very important to ensure basic rights to among others social security, health and education. In Afghanistan the registration of births is very inadequate. UNICEF co-operates with the authorities on national birth registration system and initiatives at the local levels which will ensure that children are being registered."

Uit het voormelde rapport blijkt derhalve duidelijk dat sedert zeer lange tijd in Afghanistan de meeste kinderen niet meteen na hun geboorte worden geregistreerd. De leeftijd van de kinderen worden meestal geschat volgens hun lichamelijke kenmerken en die leeftijd wordt dan ook aan de kinderen zelf medegedeeld. Het feit dat de kinderen deze informatie meestal ook van hun ouders vernemen hechten ze daar dan ook enorm veel belang aan en beschouwen ze dat als 'de waarheid'. Het feit dat verzoeker overtuigd is dat hij op zijn vijftienjarige leeftijd in België aankwam heeft dan ook te maken met deze achterliggende culturele overtuiging. Dat verzoeker middels het Belgische medische onderzoek ongeveer 20 jaar werd geschat is dan ook moeilijk voor verzoeker om dat meteen aan te nemen als de enige juiste beslissing. Verzoeker begrijpt dit allemaal niet en tracht hiermee geenszins het CGVS bewust op een verkeerde spoor te brengen. Het CGVS

is trouwens op de hoogte van de registratieproblematiek in Afghanistan en de onbetrouwbare leeftijdsbepaling. Het CGVS haalt dit probleem in de meeste dossiers van de Afghaanse vluchtelingen net aan om ermee aan te tonen dat de Afghaanse documenten niet betrouwbaar zijn. Dat dit in het onderhavige dossier wordt aangehaald om de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag te stellen is dan ook onbegrijpelijk.

De machtsovername door de Taliban van 15 augustus 2021 betekent voor verzoeker dat hij nergens meer veilig is in Afghanistan, omdat zijn vader met een lid van Taliban, namelijk N. in een geschil was verwickeld. Hierdoor werd door de Talibansleden een huiszoeking uitgevoerd in het ouderlijke huis van verzoeker waarbij er documenten werden gevonden waaruit blijkt dat de vader van verzoeker werkzaam was voor de regering van Najibullah. Hoewel verzoeker duidelijk heeft aangegeven tijdens zijn gehoor voor het CGVS dat dit zware gevolgen heeft voor de hele familie van verzoeker, wordt hierop in de bestreden beslissing op een zeer bespottelijke wijze gereageerd. Zo wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat het presidentschap van Najibullah eindigde in 1992 en dat volgens verzoeker deze documenten van zijn vader door de Taliban 'schijnbaar' (citaat uit de bestreden beslissing) als een belangrijke vondst werd beschouwd. Deze reactie van het CGVS getuigt enkel en alleen dat de bestreden beslissing zonder kennis van de Afghaanse problematiek werd genomen en meer bepaald zonder kennis van de werkwijze van de Taliban. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat het presidentschap van Najibullah door de Taliban wordt aanzien als een communistische en ongelovige regering te allen tijde. De vijandschap van de Taliban opzichten Najibullah-regering is altijd heel groot geweest. President Najibullah is dan ook tot op heden de enige president die op een zeer gruwelijke wijze, tegen het internationale advies in en binnen het kamp van de Verenigde Naties in Kabul werd vermoord door de Taliban². De Taliban zal dan ook elke persoon die ooit lid is geweest van zijn regering vermoorden. Er dient te worden opgemerkt dat het CGVS dit probleem van verzoeker simpelweg afwijst zonder verdere duidelijke motivering, hoewel de Taliban het presidentschap van Najibullah dat voortvloeisel was van de communisten veel zwaarder vijand achten dan de voormalige Ashraf Ghani regering. Het probleem van verzoeker werd derhalve door het CGVS gewoonweg niet onderzocht, daar er niet eens wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing waarom de vrees van verzoeker niet gegrond wordt geacht nu de Taliban in het ouderlijke huis van verzoeker documenten heeft gevonden die wijzen op het feit dat de vader van verzoeker voor de regering van Najibullah heeft gewerkt. Dit wordt simpelweg afgewezen door het CGVS door in de bestreden beslissing te vermelden dat het presidentschap van Najibullah al reeds in april 1992 te val kwam zonder meer.

Het CGVS heeft derhalve met de gevolgen van het feit dat de vader van verzoeker werkzaam was voor de Najibullah regering en de werkwijze van de Taliban zoals deze genoegzaam bekend is geen rekening gehouden. Het CGVS dient nochtans met elk relevant gegeven waarover hij beschikt, ook al wordt dit niet door de verzoeker van de internationale bescherming medegedeeld, rekening te houden.

Dat een profiel als verzoeker nergens meer veilig is in Afghanistan blijkt nochtans uit het rapport van COI van augustus 2022. In dit rapport wordt uitdrukkelijk als volgt medegedeeld:

(...)

Uit het voormelde COI- rapport van augustus 2022 blijkt trouwens dat elke Afghaan die is gevlucht wordt geacht een slechte moslim te zijn met alle gevolgen van dien (zie p.50 e.v. van COI-rapport augustus 2022)³. Des te meer als een Afghaan zoals verzoeker verwickeld is in een geschil met de Talibansleden (zie p.55 van COI-rapport augustus 2022)⁴.

De vrees van verzoeker is dan ook terecht, omdat Taliban zeer wraakzuchtige organisatie is. Uit de objectieve bronnen blijkt dan ook dat er na de machtsovername door de Taliban verslechtering van mensenrechtensituatie in Afghanistan is. Zo kunnen de Taliban-strijders op eigen initiatief handelen, aangezien ze geen straf of consequenties kunnen ondergaan. De vertegenwoordigers van de Taliban hebben trouwens toegegeven dat hun strijders inderdaad niet altijd conform het officiële beleid van de Taliban handelden, maar eerder uit persoonlijke wraakzuchtigheid⁵. Dit wordt trouwens vandaag, 23 augustus 2023 opnieuw bevestigd door de Verenigde Naties (stuk 5)⁶.

Verder dient eveneens te worden opgemerkt dat de Afghanen die lange tijd in het buitenland hebben gewoond zoals verzoeker door de Taliban als 'verwesterd' worden beschouwd. Dit betreft voor verzoeker een bijkomen probleem. Afghanen die als 'verwesterd' worden beschouwd, lopen het risico te worden bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de Taliban. De Taliban verdenkt de mensen die terugkeren van westerse waarden te importeren of worden als 'buitenstaanders' of spionnen beschouwd. Verzoeker vreest dan ook dat hij ook hierdoor zou worden geveiseerd met als gevolg dat hij zeer strenge straffen zou moeten ondergaan en/of zou worden geëxecuteerd.

Verschillende objectieve bronnen geven aan dat de Taliban een strikte interpretatie heeft van de Sharia, en dat ze een strenge controle uitoefenen op het dagelijkse leven van de Afghanen door de strenge straffen en executies (stuk 3)⁸. De Taliban voert hudud- straffen uit. De hudud-straffen variëren van openbare zweepslagen tot openbare steniging tot de dood, amputatie van handen en kruisiging. Hudud- misdaden

*kunnen niet worden vergeven door het slachtoffer noch door de staat. De straffen moeten bovendien in het openbaar worden uitgevoerd om de vermeende dader die zonder enig duidelijk noch eerlijk proces wordt veroordeeld te kunnen vernederen door deze hudud-straffen.*⁹

Verder blijkt uit het EASO-rapport van januari 2022 en uit het COI-rapport van augustus 2022 dat de Taliban geen afstand heeft genomen van hun voormelde hudud-straffen die voortvloeien uit de strikte toepassing van de Sharia. Dienaangaande vermeldt het voormelde EASO-rapport als volgt (zie EASO-rapport januari 2022, p.16)¹⁰:

“The Taliban did not announce in detail how they intend to govern Afghanistan, nor which type of political system they envisaged to adopt. Instead, there was a tendency to refer to Sharia as the legal system they were going to impose. During the first press conference after the takeover, Taliban spokesmen said that the Taliban had changed during the past 20 years in terms of experience, maturity and vision, but that Afghanistan was still a Muslim nation and that there would be ‘a strong Islamic government’. The Taliban also announced that they intended to act on the basis of their principles, religion and culture, and emphasised the importance of Islam and that ‘nothing should be against Islamic values’. The same day, 17 August 2021, senior Taliban member Waheedullah Hashimi told Reuters that ‘we will not discuss what type of political system should we apply in Afghanistan because it is clear. It is sharia law and that is it’. Political analysts commenting the issue claimed that the ideal state of the Taliban was highly centralized with laws and policy being implemented nationwide. After the announcement of the interim-government, the Taliban did not give any time indications on how long it would hold office or on what constitutional basis it would function. On 28 September 2021, the Afghan Ministry of Justice published a statement in which the acting Minister of Justice was said to have indicated to the Chinese ambassador that provisions from the constitution of the King Mohammad Zahir era would be enacted temporarily, except for content contradicting Sharia law or ‘principles of the Islamic Emirate’. After the takeover the Taliban did not indicate that they would hold elections. However, the official spokesperson for the Taliban’s Qatar office, Suhail Shaheen, did not fully exclude this possibility as he told Voice of America’s (VOA) Urdu Service that the issue of elections would be determined when drafting a new constitution. On the other hand, the Taliban have previously repeatedly rejected the idea of forming a government based on elections. In the above-mentioned interview with Reuters, senior Taliban member Hashimi said that ‘there will be no democratic system at all’. According to an article by United States Institute of Peace (USIP), the interim government was ‘modelled on the same system’ as in the 1990s with both a spiritual leader and a prime minister heading the government. Looking at its decision-making structure, the announced emirate could be described as a religious theocracy ruled by the commander of believers and supreme leader Mullah Haibatullah Akhundzada who has had the authority over the Taliban’s political, religious and military affairs since 2016. On 31 October 2021, after years of absence from public view and rumours of being deceased, Akhundzada appeared in public and held a speech in Kandahar city.”

*De interpretatie van de Sharia door de Taliban is de meest brutale van heel de wereld. De huidige Afghaanse overheid, m.n. de Taliban legt straffen op die nergens anders in de (islamitische) wereld voorkomt (stuk 4).*¹¹

Verder, dient te worden opgemerkt dat het principe van zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de minister de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. 224 105 van 18 juli 2019). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd, daar het CGVS geen rekening heeft gehouden met de huidige veiligheidssituatie van Afghanistan.

Het CGVS gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat Afghanistan veilig is en dat verzoeker geen recht heeft op een bescherming. Dit tracht het CGVS vervolgens te staven door zeer summier en selectief te citeren uit het EASO-rapport en COI-rapport van 2022. Hoewel uit de overgrote meerderheid van deze rapporten duidelijk blijkt dat de Taliban geen afstand heeft gedaan van de strikte toepassing van de Sharia (zie ook citaat supra) en dat de veiligheidssituatie van Afghanistan geenszins is veranderd. Wel integendeel, uit het voormelde rapporten blijkt zelfs zeer duidelijk dat de veiligheidssituatie van Afghanistan verslechterd is sinds de machtsovername door de Taliban. Het EASO-rapport vermeldt eveneens als volgt¹²:

(...)

Uit het bovenvermelde rapport blijkt derhalve duidelijk dat er sprake is van een willekeurig geweld.

De analyse van het CGVS aangaande economische en humanitaire situatie van Afghanistan is evenmin correct, daar het CGVS ook dienaangaande geen rekening heeft gehouden met de objectieve bronnen. Zo publiceerde United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs op 11 januari 2022 aangaande economische en humanitaire situatie van Afghanistan als volgt:

(...)

European Union Agency for Asylum heeft op 10 januari 2022 eveneens het hiernavolgende gepubliceerd aangaande Afghanistan:

(...)

Human Rights Watch deelde op 1 maart 2022 op zijn website aangaande economische humanitaire situatie van Afghanistan als volgt:

(...)

Uit het voorgaande blijkt derhalve dat het CGVS duidelijk niet gehandeld heeft conform Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht. De bestreden beslissing bevat dan ook geen voldoende motivering, daar er geen rekening werd gehouden met de huidige veiligheidssituatie van Afghanistan en de beschikbare objectieve bronnen dienaangaande.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering dient te gebeuren van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker in Afghanistan. Zodoende, schendt deze beslissing Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht."

De verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift de volgende stukken gevoegd:

- Publicatie Nansens van 9 november 2021: "*Demande ultérieure, prise du pouvoir par les Talibans, homme afghan*";
- Nieuwsbericht *Foreign Policy* van 13 oktober 2021: "*The Taliban's Sharia Is the Most Brutal of All*";
- Nieuwsbericht CNN van 23 augustus 2023: "*Taliban carried out hundreds of extrajudicial killings after seizing power, UN says*".

Op 5 maart 2024 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus", december 2023;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Een reserem aangevoerde rechtsregels die de verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de motieven, zowel in rechte als in feite, die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen worden gelezen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. De verzoeker heeft verklaard te vrezen voor vervolging door de taliban wegens een dispuut tussen zijn vader en zijn ex-zakenpartner, N., die de taliban op de gezinswoning afstuurden en zo te weten kwamen dat verzoekers vader eind de jaren 80, begin de jaren 90 voor de regering van Najibullah heeft gewerkt. De taliban arresteerden verzoekers vader en hielden hem gedurende 8 à 9 dagen vast, en na bemiddeling van een A., een Pashtoense vriend van verzoekers vader, werd hij vrijgelaten. Een maand na de machtsovername door de taliban heeft de verzoeker, samen met zijn gezin, het land verlaten. De verzoeker raakte echter in Iran gescheiden van de andere gezinsleden, die werden teruggestuurd naar Afghanistan. Sinds zij eind mei 2022 een derde poging hadden gewaagd om de grens met Iran over te steken vanuit Herat, heeft de verzoeker niets meer van hen gehoord.

3.3.5.2. De verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (administratief dossier, map met documenten). De Raad herinnert eraan dat hij de bewijswaarde van de voorgelegde stukken soeverein kan beoordelen, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c); RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). De Raad dient niet aan te tonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde hebben.

In deze wordt vooreerst benadrukt dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van

overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afghaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (administratief dossier, map landeninformatie, COI Focus “*Afghanistan – corruptie en documentenfraude*” van 14 januari 2021). De verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Gelet op wat voorafgaat, kan aan de neergelegde Afghaanse documenten, zoals aan de taskara en de vaccinatiekaart die de verzoeker voorlegt, maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht.

Verder blijkt dat de leeftijd, zoals door de verzoeker verklaard en aangegeven op zijn taskara en vaccinatiekaart (administratief dossier, bijlage 26; verklaring DVZ, punt 4; NPO, p. 3; map met documenten), sterk afwijkt van zijn medisch vastgestelde leeftijd. Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt dat een leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 25 januari 2022, waarbij verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 18,6 jaar oud tot 22,6 jaar oud was (administratief dossier, map DVZ, beslissing Dienst Voogdij van de Fod Justitie d.d. 16 februari 2022). Dit leeftijdsonderzoek wijst uit dat de verzoeker begin 2022 alleszins niet 15 jaar en zes maanden oud en minderjarig was, zoals hij heeft voorgehouden (verklaarde geboortedatum 31 juli 2006). De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij voormeld rechtscollege. Hij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

De verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de leeftijd op de taskara doorgaans wordt geschat volgens hun lichamelijke kenmerken op het moment van de afgifte, en dat deze leeftijd dan ook zo wordt meegedeeld aan het betrokken kind. Dit zou verklaren waarom de verzoeker steeds zo overtuigd is geweest dat hij op vijftienjarige leeftijd in België aankwam. De voorgelegde taskara kan, mede gelet op de inhoud en de relatieve bewijswaarde ervan, echter hoe dan ook niet opwegen tegen de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek. Het verschil tussen de op de taskara vermelde leeftijd (die dezelfde is als de door de verzoeker verklaarde leeftijd) is *in casu* bovendien te groot. Het gaat immers om een verschil van (iets) meer dan drie jaar, hetgeen op een verklaarde leeftijd van 15 en een half jaar oud al te groot is om hieraan vast te houden, zelfs na kennisname van de resultaten van het leeftijdsonderzoek. De verzoeker moet, ook al beschikte hij over een taskara volgens dewelke hij is geboren op 31 juli 2006, worden geacht er zelf van bewust te zijn geweest dat hij niet 15 en een half jaar oud, maar meer dan 18 en een half jaar oud was toen hij in België zijn beschermingsverzoek indiende.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. De verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

De vaststelling dat de verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd en zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet eens te meer afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde kopie van zijn taskara. De Raad treedt de bestreden beslissing dan ook integraal bij in de volgende correcte en pertinente verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier:

“Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 13 januari 2022) immers aan geboren te zijn op 31 juli 2006, en verklaarde uzelf dus amper 15 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 25 januari 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 25 januari 2022 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich

onterecht als minderjarige voordeed en dit ook ten stelligste bleef volhouden ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ dd. 17 juni 2022) en tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (dd 21 februari 2022), ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

(...)

Uw taskara en vaccinatiekaart zijn louter indicaties van uw identiteit, een element dat in bovenstaande beslissing niet ter discussie staat. Er dient hierbij te worden opgemerkt, dat de data van deze documenten tegenstrijdig zijn met de resultaten van het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd na uw aanmelding bij de DVZ (zie supra), zoals reeds summier werd besproken in bovenstaande beslissing. Aan deze documenten kan voorts geen waarde worden gehecht. Immers kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht."

De door de verzoeker neergelegde stukken in verband met de lessen die hij in België volgde (twee schoolrapporten I. S.-R. voor het schooljaar 2022-2023) en een referentiebrief van zijn leerkracht Frans (administratief dossier, map documenten) geven enkel aan dat de verzoeker in België school heeft gelopen, dat hij hierbij een goede inzet heeft getoond en dat hij zich ook steeds respectvol, kalm en hulpvaardig heeft opgesteld. Deze elementen houden evenwel geen verband met zijn vluchtrelaas en op zich tonen zij ook nog geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst aan. De voorgelegde schoolrapporten en de brief van de leerkracht Frans zullen hieronder wel mede in rekening worden genomen in het kader van verzoekers vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de bij het verzoek om internationale bescherming voorgelegde stukken op zichzelf niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

3.3.5.3. De commissaris-generaal heeft middels de bestreden beslissing vooreerst geoordeeld dat de door de verzoeker geuite vrees voor vervolging niet aannemelijk wordt gemaakt waar er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met N. en met de taliban. Hiertoe baseert de verweerder zich op volgende vaststellingen:

- i) De verzoeker heeft niet de waarheid verteld over zijn leeftijd, wat bij voorbaat zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt;
- ii) De oorzaak van de problemen die hebben geleid tot verzoekers vertrek uit Afghanistan ligt in een burgerrechtelijk dispuut tussen verzoekers vader en N., hetgeen geen grond vormt voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag;
- iii) Verzoekers verklaringen over de problemen met N. en de taliban zijn weinig geloofwaardig en onaannemelijk;
- iv) De verzoeker legde zeer bevreemdende verklaringen af over zijn vertrek uit Afghanistan en de lotgevallen van zijn overige gezinsleden sinds zij van elkaar werden gescheiden in Iran.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waarin hij echter niet slaagt.

Na lezing van het rechtsplegingsdossier en gelet op de loutere bewering ter terechtzitting dat verzoekers vader en overige gezinsleden nog steeds vermist zijn en dat een opzoeking via het Rode Kruis geen resultaat opleverde, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat de verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin aannemelijk te maken, namelijk dat hij vreest om door de taliban te worden vervolgd nu zij ervan op de hoogte zijn dat zijn vader in een verder verleden heeft gewerkt voor de regering van Najibullah doordat N., na een zakelijk dispuut met verzoekers vader, de taliban op zijn vader had afgestuurd en er bij een huiszoeking documenten werden gevonden waaruit de vroegere tewerkstelling van zijn vader bleek.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtrelaas op goede gronden als volgt beschreven:

“U, O. A., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in Qalay Muslim (district Kabul, provincie Kabul). U woonde daar vanaf uw geboorte samen met uw beide ouders, 3 jongere zussen en uw jongere broer. U ging tot de 10de klas naar school in de Safiullah Afzali Lesa. Uw vader werkte in een ver verleden, in de tijd van Najibullah (tussen november 1987 en april 1992) voor de overheid. In de jaren '90 ontvluchtte uw vader Afghanistan, naar Pakistan. Nadat hij terugkwam, nog voor uw geboorte, begon hij een zaak waarin hij autodelen verkocht. Hij breidde zijn zaak uit tot hij 4 winkels beheerde. Uw vader was daartoe een partnerschap aangegaan met N., die een leverancier was van autodelen en daarvoor stukken importeerde uit Dubai, Torkham en Kandahar.

Het partnerschap met N. liep stuk in 2018 of 2019, toen uw vader ontdekte dat N. facturen vervalste en uw vader aldus zowat het dubbele aanrekende voor de stukken die hij importeerde. Uw vader zegde toen het partnerschap met N. op. Uw vader beheerde sindsdien 3 winkels, en stond de 4de af aan N. Echter wilde N. meer geld krijgen bij deze scheiding, omwille van alle tijd die hij in het buitenland moest doorbrengen voor de import van producten. Sindsdien zinde hij op wraak.

Kort na de machtsovername kwamen de taliban naar jullie huis, om het te doorzoeken naar wapens. Hoewel er geen wapens in uw huis waren, waren de taliban er van overtuigd dat uw vader wapens in het huis verstopte en samenwerkte met de vorige overheid. Dat was immers hen ingefluisterd door N., die veel macht had binnen de taliban. Omdat de taliban de gezochte wapens niet vond, beslisten zij uw vader te arresteren en mee te nemen voor verder onderzoek. U ging vervolgens samen met de rest van het gezin bij uw oom langs moederszijde W. wonen. W. schakelde dan een Pashtounse vriend van hem in, A., om de vrijlating van uw vader te bewerkstelligen. Nadat uw vader 8 of 9 dagen door hen werd vastgehouden, werd hij om onduidelijke redenen vrijgelaten.

U vertrok enkele dagen later, in september 2021, samen met uw gezin uit Afghanistan. U raakte van uw familie gescheiden in Iran. Uw gezinsleden zaten allen in een andere auto dan u, toen zij door de politie tegengehouden werden en gedeporteerd werden naar Iran. Toen u uw vader enkele dagen later sprak per telefoon zei hij u dat u alvast verder kon gaan. U bereikte België op 12 januari 2022 via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Polen en Duitsland. U diende te België een verzoek om internationale bescherming in op 13 januari 2022. Uw vader wisselde van smokkelaar en trachtte tevergeefs weer met de rest van uw gezin de grens met Iran over te steken toen u zich in Bulgarije bevond. Vervolgens woonden zij bij uw tante langs moederszijde in Herat, waar zij bleven tot mei 2022. U sprak uw vader voor het laatst op 15 mei 2022. Toen vertelde hij u dat uw tante langs moederszijde bang was dat de taliban, die huizen aan het doorzoeken waren in Herat op zoek naar wapens, problemen voor haar zouden veroorzaken als ze uw vader zouden vinden. Uw vader zou kort daarna met de rest van het gezin een 3de poging wagen om de grens over te steken. Sindsdien hebt u, noch uw andere familieleden, nog enig nieuws van uw familie vernomen.”

De Raad neemt deze beschrijving, die steun vindt in het rechtsplegingsdossier en die door de verzoeker op zich niet wordt betwist, integraal over.

Onder verwijzing naar het rapport “Afghanistan: Tazkera passports and other ID documents” van Landinfo stelt de verzoeker vooreerst dat de leeftijd vermeld op de taskara is gebaseerd op de uiterlijke kenmerken op het moment van de afgifte en dat zij een geschatte leeftijd weergeeft op het moment dat de taskara is uitgegeven. De verzoeker stelt dat hij steeds uitging van de hem gemelde leeftijd op de taskara zodat hij het CGVS geenszins bewust op een verkeerd spoor trachtte te brengen toen hij zich minderjarig verklaarde. De Raad verwijst hieromtrent naar hetgeen hieromtrent in punt 3.3.5.2. werd uiteengezet. Dat de verzoeker, ook nadat hij kennis nam van de resultaten van de leeftijdstest en ondanks het aanzienlijke verschil van meer dan drie jaar tussen de verklaarde leeftijd en de minimum leeftijd die blijkt uit het uitgevoerde leeftijdsonderzoek, nog steeds bleef volharden in zijn verklaring dat hij slechts 15 en een half jaar oud was toen hij in België aankwam en er zijn beschermingsverzoek indiende, doet wel degelijk afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid en dit ondergraaft ook eens te meer de beperkte bewijswaarde van de door hem neergelegde taskara.

Voorts volhardt de verzoeker in de eerder verklaarde vrees voor vervolging door de taliban omwille van de problemen gelieerd aan het conflict tussen zijn vader en N. De verzoeker gaat echter nergens concreet in op de volgende motieven van de bestreden beslissing zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt:

“Er kan (...) geen geloof gehecht worden aan uw problemen met N. en de taliban.

Daarbij dient eerst te worden opgemerkt dat alle problemen op basis waarvan u Afghanistan verliet voortvloeien uit het zakelijke dispuut tussen uw vader en N. Dat die laatste binnen de taliban invloed en macht kon uitoefenen waarmee hij u en uw familie wist te raken, vormt een belangrijk element binnen uw asielaanvraag. Echter bleek volgens uw verklaringen dat de doorslaggevende factor voor uw vermeende vervolging door de taliban was dat N. "zijn wraak wilde nemen" op uw vader voor het stuklopen van hun partnerschap (NPO, P.7). Hoewel de taliban dus onrechtstreeks ook in uw problemen werden betrokken, is het belangrijk te benadrukken dat de oorzaak van de problemen waardoor u Afghanistan verliet het zakelijk dispuut tussen N. en uw vader is, hetgeen een burgerrechtelijk conflict betreft. Zulke burgerrechtelijke disputen vormen geen grond voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, op basis waarvan het vluchtelingenstatuut wordt toegekend.

Bovendien waren verschillende van uw verklaringen omtrent deze problemen met N. en de taliban weinig geloofwaardig. Vooreerst is het bijzonder merkwaardig dat u pas voor het eerst in uw hele asielprocedure tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelde over N. Aangezien u zich bij uw asielaanvraag aanmeldde als minderjarige, hetgeen uit een volgend leeftijdsonderzoek overigens onterecht bleek (zie supra), werden u bij die eerste aanmelding meteen enkele vragen gesteld. Tijdens dat korte interview haalde u aan dat uw Afghanistan verliet omwille van doodsb bedreigingen vanwege de taliban ("Motif de l'immigration en Belgique", MENA-fiche P.3, zie administratief dossier). Opvallend genoeg vermeldde u nadien nergens nog dat u of uw familieleden doodsb bedreigingen zouden ontvangen hebben van de taliban doorheen uw hele asielprocedure. Toen u bij uw interview op de DVZ gevraagd werd om een kort overzicht te geven van alle feiten die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan, had u de samenwerking van uw vader met N. evenmin vermeld (vraag 5, vragenlijst CGVS, zie administratief dossier). Nochtans bleek uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat N. de absolute spilfiguur is in uw asielaanvraag. Deze bijzonder tegenstrijdige verklaringen doorheen de verschillende interviews van uw asielprocedure ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag danig, temeer deze verklaringen om de essentie van uw asielaanvraag draaiden.

Op het CGVS beschreef u N. als "een zeer gevaarlijk en machtig persoon. Als hij het wilt kan hij de taliban vragen om mijn vader te doden" (NPO, P.7). U gaf aan dat het N. was die de taliban op uw huis had afgestuurd, om daar naar wapens te gaan zoeken: "Hij zei hen dat mijn vader met de overheid werkte en dat we wapens hadden" (NPO, P.7). De taliban kwamen daarop naar uw huis, waarbij ze documenten vonden "van mijn vader van toen hij voor de regering van Najib werkte" (NPO, P.6). (...)

Hoewel de taliban uw vader tijdens zijn gevangenschap "continu vroegen naar zijn werk", en hem vertelden "dat ze wisten van een zeer betrouwbare bron dat hij recentelijk voor de overheid had gewerkt", werd uw vader na minder dan 10 dagen vrijgelaten (NPO, P.9). Nochtans had uw vader steeds alle aantijgingen van de taliban ontkend, hetgeen de taliban niet aanvaardden, en waardoor ze hem sloegen (NPO, P.9). De op wraak beluste N. had de taliban op uw vader afgestuurd, en die vonden op hun beurt elementen om uw vader te vervolgen. Desondanks kwam uw vader gewoon vrij, ogenschijnlijk zonder verdere straf. Toen u werd gevraagd waarom uw vader werd vrijgelaten, bleef u het CGVS een antwoord schuldig: "We begrepen niet waarom mijn vader vrijgelaten werd [...] Mijn vader begreep ook niet waarom hij vrijgelaten was" (NPO, P.9). Het verloop van deze vermeende vervolging van uw vader door de taliban is bijzonder merkwaardig. De taliban tilden namelijk erg zwaar aan uw vader zijn werk voor de overheid van Najibullah. Daarnaast wilde N., die veel macht had binnen de taliban en hen indien gewenst uw vader kon laten vermoorden, wraak nemen op uw vader. Het is in die context allesbehalve overtuigend dat uw vader zomaar vrijgelaten werd, en dat hem voorts niets werd aangedaan met uitzondering van het ondergaan van potige ondervragingen.

Daarnaast kan u ook niet vertellen wat er verder nog allemaal is gebeurd. U weet niet of de taliban of N. uw familie nog is komen opzoeken na jullie vertrek uit Afghanistan. Hoewel u nog in contact bent met uw oom langs moederszijde W., vroeg u hem niet naar nieuws hieromtrent (NPO, P.10). U legde uit dat W. niet wilde dat u naar iemand anders buiten uw familie vroeg, "omdat dat anders meer problemen voor hem zou creëren" (NPO, P.11). Aldus mocht u niet naar N. of de taliban vragen. Nochtans is Wahidullah ervan op de hoogte dat u in België een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en hielp hij u hierbij ook door u documenten op te sturen (NPO, P.11). Het dient gezegd dat van iemand die internationale bescherming vraagt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Dat uw familie u niet eens per telefoon zou inlichten over de verdere ontwikkeling van uw problemen met N. en de taliban, is niet te verzoenen met het feit dat zij u naar België stuurden om internationale bescherming te vragen. Hierdoor kan er redelijkerwijze van uw familie worden verwacht dat ze u inlichten over de recente situatie en ontwikkelingen, nu deze informatie van belang kan zijn voor uw verzoek om internationale bescherming. Dat u hier niet over mocht vragen via de telefoon omdat zulks problemen zou opleveren voor W., is allesbehalve geloofwaardig. Voorts doet een dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van uw persoonlijke problemen afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt ze in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uw asielrelaas bevat nog vele onaannemelijke verklaringen. Zo gaf u aan dat N. zijn beweegredenen om uw vader te vervolgen hun oorsprong vonden in het slechte einde van hun partnerschap, waarna "vader vermoedde dat N. nu zijn wraak wilde nemen" (NPO, P.7). Dat partnerschap was als volgt ten einde gekomen: "Hij [N.] bracht voorheen dingen naar de winkel, vanuit Torkham, Dubai [...] Hij importeerde dingen van daar. Hij toonde mijn vader valse facturen en vroeg zo de dubbele prijs voor zijn spullen. Op een dag kwam mijn vader dit te weten. Iemand anders kwam de winkel binnen en toonde mijn vader de originele facturen, zeggende dat zijn partner de facturen was vergeten. Toen mijn vader de facturen zag, zag hij dat zijn partner hem bedroog. Zijn partner verdubbelde de prijs en vervalste facturen. Mijn vader beëindigde dan het partnerschap" (NPO, P.7). Hoewel uw vader dus duidelijk bedrogen werd door N., gaf hij toch 1 van zijn 4 winkel aan N. Nochtans was het uw vader die "gewoonlijk in de winkel werkte" en N. die "de delen voor de auto's aanbracht van buiten" (NPO, P.8). In die zin heeft uw vader deze scheiding vergevingsgezind en vrijgevig afgehandeld. Desondanks "vroeg N. meer geld", maar uw vader zei begrijpelijkerwijze "dat hij hem niet meer geld zou geven dan hij had" (NPO, P.8). Vervolgens waarschuwde N. "mijn vader dat hij zijn eigendom verder zou afnemen, en dat hij het daar niet bij zou laten" (NPO, P.8). Dit door u geschetste beeld van N. is weinig geloofwaardig. Zo is het weinig aannemelijk dat N. na te zijn verklikt geweest door een derde persoon, zo veel moeite zou doen om wraak te nemen op uw vader, hoewel hij zelf duidelijk in fout was, en uw vader bovendien vrijgevig was geweest bij het beëindigen van hun partnerschap.

Voorts is het opvallend dat de taliban uw vader hardnekkig zouden vervolgen. Enerzijds doorzochten zij op aansporen van N. uw huis voor het vermeende bezit van wapens. Echter werden nooit wapens in uw huis gevonden, aangezien er zich geen wapens bevonden (NPO, P.7). Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw vader vervolgd zou worden voor wapenbezit, wanneer er nooit wapens in zijn bezit werden gevonden. (...) U legde ook over uw vertrek uit Afghanistan zeer bevreemdende verklaringen af. Zo zou u uw reis met uw hele gezin hebben ondernomen, maar raakte u van hen gescheiden in Iran. U werd bij de rit tussen de steden Bam en Kerman in een andere auto dan uw familie gestopt door de smokkelaar, omdat "die auto vol" was. De auto waar uw familieleden inzaten werd vervolgens "door de politie tegengehouden" (NPO, P.12). Hoewel de afstand tussen beide steden minder dan 200km bedraagt en de rit slechts enkele uren zou mogen duren (blauwe map, zie administratief dossier), duurde het vervolgens "tussen de 4 en 6 dagen" eer u weer contact had met uw vader (NPO, P.12). U zei dat u "wachtte tot zij me contacteerden" (NPO, P.12). Waarom is echter volstrekt onduidelijk: u had immers zijn telefoonnummer (NPO, P.14). Waarom u ervoor koos te wachten op een telefoontje van uw vader, eerder dan hem zelf te bellen, is dan ook een raadsel. U hoorde van uw vader dat uw familie was onderschept en gedeporteerd naar Herat, en dat u zonder hen verder moest. Ook deze beslissing is bijzonder opvallend, aangezien uw familie duidelijk voor ogen had om weer de oversteek naar Iran te wagen.

Die 2de poging van uw familie om de grens over te steken ondernam uw familie pas toen u reeds in Bulgarije was, rond oktober 2021 (NPO, P.13). Deze poging mislukte ook, waarop uw familie wederom naar Herat werd gedeporteerd (NPO, P.7). Uw familie verbleef toen bij uw tante langs moederszijde, die in Herat woonde. Daar bleven ze tot mei 2022, toen ze noodgedwongen een 3de poging ondernamen om de grens met Iran over te steken. De taliban waren in Herat immers huizen aan het doorzoeken naar mensen die voor de vorige overheid werkten, of naar wapens (NPO, P.12). Uw tante had daarom gevraagd aan uw familie om weg te gaan. Het is echter onduidelijk waarom deze huiszoekingen van de taliban problematisch zouden zijn voor uw tante: immers werkten uw familieleden niet voor de vorige overheid, noch hadden zij wapens. Het is anderzijds opmerkelijk dat uw familie zo lang bij uw tante in Herat verbleef. Immers wilde uw vader hoe dan ook "niet meer blijven en Afghanistan verlaten" (NPO, P.13). Dat hij in die context toch 7 maanden bij uw tante in Herat verbleef is weinig aannemelijk.

Hoe dan ook verklaarde u dat uw familie in mei 2022 een volgende poging ondernam om de grens over te steken. Sinds u uw familie sprak op 15 mei 2022, en zij u zeiden dat ze omwille van de huiszoekingen door de taliban in Herat een nieuwe poging om de grens over te steken zouden wagen, hebt u geen enkel nieuws meer van hen (NPO, P.11). Jullie hadden merkwaardig genoeg geen afspraken gemaakt om het contact te herstellen mocht er iets mislopen, "omdat we niet dachten dat we ooit gescheiden zouden raken, of dat we elkaar niet zouden kunnen vinden" (NPO, P.13). Deze uitleg is volstrekt ongeloofwaardig, aangezien u al gescheiden was geraakt van elkaar in het verleden en u dus alle redenen had om manieren te bedenken om het contact te herstellen indien er zich problemen voordeden. Dat het uw "enige hoop is dat zij mij op een dag vinden", omdat u geen manier hebt om hen te vinden is dan ook allesbehalve overtuigend (NPO, P.13). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw verklaringen over uw gezamenlijke vertrek met uw familie allesbehalve geloofwaardig zijn. Dat u over uw vertrek uit Afghanistan dergelijke onaannemelijke verklaringen aflegde ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder."

Verzoekers kritiek, dat de commissaris-generaal geen rekening hield met de gevolgen van de tewerkstelling van zijn vader voor de regering van Najibullah terwijl de werkwijze van de taliban genoegzaam gekend is, heeft enkel betrekking op de volgende vaststellingen:

“Hoewel Mohammad N. zijn presidentschap eindigde in april 1992 (blauwe map, zie administratief dossier), beschouwden de taliban deze documenten van uw vader schijnbaar als een belangrijke vondst: “Toen begonnen ze mijn vader te slaan, en dan zeiden ze hem dat hij tegen hen had gelogen en dat hij voor de overheid had gewerkt. Ze zeiden dat hij wapens had en dat hij die moest overdragen aan hen” (NPO, P.6). Aangezien er geen wapens in uw huis waren vonden de taliban er ook geen (NPO, P.7). Toch werd uw vader meegenomen, omdat de taliban oordeelden “dat hij ontkende, maar dat hij toch wapens had en dat hij die ergens verstopt had” (NPO, P.6).”

En:

“Anderzijds werd uw vader verdacht door de taliban omwille van zijn werk voor de Afghaanse overheid ten tijde van het presidentschap van Mohammad Najibullah. Hierover dient echter te worden opgemerkt dat ten tijde van zijn vermeende vervolging door de taliban, uw vader al minstens 29 jaar geleden met dat werk gestopt was. Dat de taliban uw vader hiervoor zo hardnekkig zouden vervolgen is dan ook allesbehalve geloofwaardig”.

De verzoeker tilt aan het woordgebruik van de commissaris-generaal, waar deze stelt dat de taliban de documenten van de tewerkstelling van zijn vader voor de regering van Najibulla “schijnbaar” als een belangrijke vondst beschouwden. De verzoeker leest hierin echter ten onrechte een negatieve connotatie als zou de commissaris-generaal er niet van overtuigd zijn dat dergelijke vondst voor de taliban belangrijk was. De commissaris-generaal stelt in tegendeel louter vast dat de taliban deze documenten zeer belangrijk leken te vinden. Het betreft een louter feitelijk element waarop later in de bestreden beslissing nog wordt ingegaan bij de vaststelling dat het in het licht van deze voor de taliban belangrijke vondst niet geloofwaardig is dat de taliban verzoekers vader, na zijn arrestatie bij de huiszoeking en zijn gevangenneming gedurende 8 à 9 dagen, gewoon vrijlieten: *“Het verloop van deze vermeende vervolging van uw vader door de taliban is bijzonder merkwaardig. De taliban tilden namelijk erg zwaar aan uw vader zijn werk voor de overheid van Najibullah. Daarnaast wilde N., die veel macht had binnen de taliban en hen indien gewenst uw vader kon laten vermoorden, wraak nemen op uw vader. Het is in die context allesbehalve overtuigend dat uw vader zomaar vrijgelaten werd, en dat hem voorts niets werd aangedaan met uitzondering van het ondergaan van potige ondervragingen.”*

De Raad benadrukt dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moeten worden gelezen. De verzoeker heeft inderdaad verklaard dat zijn vader door de taliban werd gevangen genomen bij de huiszoeking waarbij zij de documenten vonden van diens eerdere tewerkstelling onder de regering van Najibullah, dat zijn vader na negen dagen gevangen te zijn gehouden door de taliban werd vrijgelaten (NPO, p. 6-7) en dat hij, noch zijn vader precies wisten waarom zijn vader toen vrijgelaten werd (NPO, p. 9). De verzoeker verklaarde meer bepaald dat hij niet wist waarom zijn vader vrijgelaten werd en voegde daaraan toe dat het misschien te maken had met de hulp van de oom aan moederszijde, of dat de taliban misschien te weten waren gekomen dat zijn vader niet meer voor de overheid werkte (NPO, p.9). Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoeker zich beperkt tot het verwijzen naar een artikel omtrent de dood van voormalig president Najibullah en een aantal niet-onderbouwde en niet op zijn persoonlijke situatie toegespitste beweringen zoals dat de taliban elke persoon die ooit lid is geweest van zijn regering vermoorden en dat de taliban het presidentschap van Najibullah dat voortvloeisel was van de communisten een veel zwaarder vijand achten dan de voormalige Ashraf Ghani regering, maakt dit betoog het net des te minder geloofwaardig dat verzoekers vader, indien hij daadwerkelijk omwille van zijn tewerkstelling (in een ver verleden) onder president Najibullah door de taliban nog steeds zou worden gevisieerd, na een gevangenneming van meer dan een week zonder duidelijke reden zou zijn vrijgelaten. Het is daarbij niet van doorslaggevend belang of er al dan niet in het algemeen kan worden aangenomen dat de taliban vijandig staan ten opzichte van personen die minstens 29 jaar geleden voor de regering van Najibullah hebben gewerkt. Verzoekers kritiek terzake is niet dienstig. Een vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade, moet immers steeds worden geïndividualiseerd en de verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij in zijn specifiek geval een gegronde vrees voor vervolging heeft. De verzoeker is hierin echter in gebreke gebleven, nu hij geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd waaruit kan blijken dat zijn vader daadwerkelijk voor de regering van Najibullah heeft gewerkt en aangezien hij - gelet op het geheel van de vastgestelde inconsistente, tegenstrijdige, al te vage en ongerijmde verklaringen - de verklaarde vervolgingsfeiten uitgaande van de taliban niet aannemelijk maakt.

De Raad stipt inzake verzoekers vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de regering van Najibullah nog aan dat uit de beschikbare landeninformatie, waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten (zie o.a. EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, p. 56-65; EUAA-rapport “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, p. 45- 48 en EUAA-rapport “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging

riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Een individualiseringsvereiste blijft echter van toepassing. Het is aan de verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse regering van Najibullah wordt of zal worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op hetgeen voorafgaat, slaagt de verzoeker er niet in zulk risico *in concreto* aannemelijk te maken.

Dat de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou hebben voor de taliban omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn vader, is niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker gaat voorts niet in op de overige motieven aangaande de ongeloofwaardigheid van de verklaarde problemen met de taliban. Hij slaagt er niet in de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Waar de verzoeker vasthoudt aan het feit dat hij nergens meer veilig is in Afghanistan omwille van het geschil tussen een lid van de taliban, N., en zijn vader, en waar hij nogmaals herhaalt dat de taliban een huiszoeking uitvoerden bij hem thuis waarbij ze documenten vonden in verband met de tewerkstelling van zijn vader bij de regering van Najibullah, beperkt de verzoeker zich tot het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoeker blijft hiertoe in gebreke gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Dergelijk verweer is aldus niet dienstig om de vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten. Aangezien de verzoeker niet op dienstige wijze op de hierboven weergegeven motieven ingaat of ze tracht te weerleggen, worden ze door de Raad, omdat ze pertinent en draagkrachtig zijn, overgenomen.

De verzoeker maakt zodoende *in casu* wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader en het beweerde conflict met N. geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

Aldus blijkt niet dat de verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

3.3.5.4. De verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Een lange periode in het buitenland zal ervoor zorgen dat hij als verwesterd en als slechte moslim beschouwd wordt door de taliban in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekende partij haar profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven,

heeft de *facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode

lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake

van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder naliet om de eventuele impact van zijn verblijf in Europa bij een terugkeer, alsook de mogelijke negatieve gevolgen, perceptie, vervolging die hij zou moeten vrezen in geval van terugkeer niet werden onderzocht en beoordeeld.

Uit de volgende pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal verzoekers mogelijke problemen bij terugkeer omwille van zijn verblijf in Europa wel degelijk heeft onderzocht:

“Ten slotte haalde u nog aan dat er bij een terugkeer naar Afghanistan een bijkomend element problematisch voor u zou kunnen zijn: “Mijn mindset is anders van die van de taliban” (NPO, P.16). U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar het extreme gedachtegoed van de taliban op vlak van religie en vrouwenrechten, en u daarbij aangeeft dat “iedereen het recht om hun leven te leiden” heeft, al dan niet op religieus vlak, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

U stelt dat u verwesterd bent omdat u geen moslim bent “op de manier dat de taliban dat wilt”. U verduidelijkt op vraag van het CGVS dat zij afdwingen “dat mannen baarden dragen en zichzelf zoals hen kleden”, en dat zij voorts “beslissen met wie je contact mag hebben” (NPO, P.16). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat een Westerse levensstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. De Belgische schoolrapporten, alsook de referentiebrief van uw leerkracht, duiden louter op uw huidige, succesvolle schooltraject in België. Hieruit kan geen vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan worden afgeleid.

(...)

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu maakt de verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond. Door louter erop te wijzen dat Afghanen, die zich lange tijd in het buitenland bevinden, door de taliban als verwesterd beschouwd worden, maakt de verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij brengt immers geen enkel concreet element aan dat erop kan wijzen dat hij zich de westerse normen en waarden eigen gemaakt zou hebben.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij men aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor de verzoeker en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan de verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoeker blijft daartoe evenwel geheel in gebreke.

Gelet op verzoekers vertrek uit Afghanistan in september 2021 en gelet op de resultaten van het leeftijdsonderzoek, blijkt dat hij op het moment van zijn vertrek minstens 18 jaar oud was. Hieruit volgt dat de verzoeker al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Hij toont niet aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds 8 september 2021 is verder te kort en het gegeven dat hij tijdelijk school heeft gelopen waarbij

hij zich goed heeft ingezet volstaat op zich niet om *ipso facto* aan te nemen dat de verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij nog contact heeft met zijn oom W. (NPO, p. 6). Met de bijzonder vage verwijzing naar zijn 'lange tijd in het buitenland', zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt de verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. De verzoeker toont hiermee niet *in concreto* aan dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïsoleerd/vervolgd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzetting van de verzoeker al te summier en te beperkt is, alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat de verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïsoleerd door de taliban.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie die door de beide partijen wordt aangebracht en waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft de verzoeker in gebreke.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat de verzoeker, die sinds september 2021 in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.3.5.5. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verklaard Tadzjiek te zijn van origine (administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 6d). Het loutere gegeven een Tadzjiek te zijn is niet voldoende opdat de verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van personen van Tadzjiekse origine (zie EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023, p. 85-86). In de beschikbare informatie kan worden gelezen dat bij de individuele beoordeling van een vrees voor vervolging in hoofde van een persoon met Tadzjiekse etniciteit er rekening gehouden moet worden met het gegeven dat deze persoon gepercipieerd zal worden als iemand die banden heeft met de National Resistance Front (hierna: NRF), waarbij in het bijzonder de Tadzjiken afkomstig uit de districten Panjshir en Andarab in de provincie Baghlan een gevaar lopen. De Raad stelt *in casu* vast dat de verzoeker op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees wegens zijn Tadzjiekse origine, noch van enige banden met de NRF en dat hij niet afkomstig is uit deze districten in de provincie Baghlan. Er liggen dan ook geen individuele elementen voor waarbij kan worden aangenomen dat de verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden geïsoleerd wegens het loutere gegeven van Tadzjiekse origine te zijn.

3.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.6.2. In zoverre de verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn.

De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. De in het verzoekschrift aangehaalde artikelen en rapporten werpen echter geen ander licht op de voormelde beoordeling en hiermee toont de verzoeker niet alsnog aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Voorts blijkt niet dat de verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hierbij merkt de Raad nog op dat de verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan (zie *supra*).

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.3.6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de NRF en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het Noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepikt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en van 30 Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadige incidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in

2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Te dezen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van de verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd met de loutere verwijzing naar een EASO-rapport van januari 2022 waaraan in voetnoot wordt gerefereerd als een rapport over de situatie in Pakistan, doch hetgeen blijkens het opgenomen citaat handelt over het eigengereid en onbestraft handelen van talibanleden omwille van persoonlijke vijandschappen en de handhaving van de Sharia na de machtsvername door de taliban in Afghanistan. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, blijkt hieruit nog geen situatie van (wijdverspreid) willekeurig geweld.

Gelet op het voormelde toont de verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Gelet op de voorgaande bespreking toont de verzoeker geen schending aan van artikelen 48, 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. De verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Nog blijkt uit het administratief dossier dat de verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken, door de verzoeker voorgelegd. De verweerder heeft het beschermingsverzoek van de verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Het aangevoerde middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3.4. In zoverre de verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE